

Faktum for os at pege paa, som burde kunne formilde vedkommende til at gøre den Indrømmelse, at for at kunne opnaa dette Gode: at faa Hjælp af en Kvinde i sin Alderdom, maa Manden — det faar man jo ikke gratis — for at komme paa lige Fod med Kvinden have lidt mere end Kvinden. Altsaa, Hørups Argumentation var skarp og klar og pegede paa de Ting, som netop har evig Værdi.

Med Hensyn til Striden om Silkestrømper med og uden Snydeskaft og alt det øvrige, som laa imellem det ærede Medlem og det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck), skal jeg selvfølgelig overlade denne interessante Debat til det ærede Medlem, naar han en Gang kommer tilbage.

N. C. Jensen: Det er af forskellige Talere med ret stor Styrke slaaet fast, at det nye, som det Lovforslag om Aldersrente, der her foreligger, betyder, er, at man nu endelig har forladt Folkeforsikringstanken. Jeg tror ikke, man skal være saa hidsig for at slaa dette fast. Det eneste Argument, man har ført frem for at opgive denne Tanke her, er egentlig dette, at vi har en lang Praksis for den nuværende Alderdomsunderstøttelse at støtte os til. Dersom det ikke var Tilfældet, dersom vi stod paa bar Bund, vilde man langt fra opgive den Tanke. Ude i Befolkningen er Forsikringstanken slet ikke opgivet. Man prøver fra forskellige Sider at praktisere den, saa godt man kan ad privat Vej. Andelsfolkene har søgt at faa oprettet en Alderdomsforsikring ved at baade Arbejderne selv og Arbejdsherrerne, det vil sige Andelsforeningerne, giver Tilskud. Og hvorfor gør de det? De gør det, fordi de har Tro paa, at denne Form for at sikre sig selv i Alderdommen egentlig er den eneste Form, hvorved man er i Stand til at skabe noget, som man kan kalde en Ret.

Jeg deler ikke den Opfattelse, som er kommet til Orde, at dette Lovforslag bygger paa Retsprincippet. Hvad er det for et Retsprincip? Hvorved skiller det sig egentlig fra det Retsprincip, som ligger i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov? Den støtter sig paa det Retsprincip, at de gamle, der ikke kan sørge for sig selv, har Ret til at kræve, hvad de har behov for at kunne leve, uden at det skal regnes for Fattighjælp. Og hvad andet er dette? Jeg synes egentlig, der kun er den Forskel, at man her fastsætter et Minimumsbeløb, saaledes som man nu kan blive

enig om det. Men denne Bestemmelse om et Minimumsbeløb forekommer mig ogsaa at være af en meget svag Karakter. Thi hvad vil dette Minimumsbeløb sige? Det vil sige, at de, der har naaet Aldersgrænsen, og som har en Kapital, der for Ægtefæller kan gaa op mod 18 000 Kr., kommer med samme Ret som de, der ikke har en Øre; de faar det samme Minimumsbeløb. Vil man udligne det Forhold, maa man gøre det ved at sige, at de, som intet har udover det Minimumsbeløb, de har Ret til at kræve af det offentlige, skal have et Tillæg, og dette Tillæg maa da gives efter et Skøn. Altsaa Skønnet kommer efter dette Lovforslag kun til at berøre de fattigste, de daarligt stillede, dersom man ikke vil begaa en Uretfærdighed og sige, at de, der har sparet op, de, der har kunnet gaa ud af deres Bedrift som Arbejdsinvalidere i deres 60de, 65de eller 70de Aar, hvad man nu sætter, med en Kapital, faar det samme som de fattige, der har slidt hele Livet, men ikke har været i Stand til at skaffe sig en saadan Kapital. Saaledes er det Lovforslag, vi her behandler. Hvis man sætter dette Minimumsbeløb for dem, der har saa meget — for Ægtefæller indtil 900 Kroners og for enkelte indtil 600 Kroners Indtægt, hvad enten det er Renter eller Indtægt ad anden Vej —, saa maa nødvendigvis Minimumsbeløbet for de fattige, for dem, som intet har, sættes op, ellers kan man efter min Mening ikke tale om et Retsprincip og i hvert Fald ikke om et Retfærdighedsprincip.

Og derved vil Stillingen blive endnu vanskeligere med Hensyn til, hvad denne Lov vil koste. Jeg hørte nok forleden Dag af det ærede 10de Medlem for København (Borgbjerg), at det behøver vi ikke at beskæftige os med, Pengene er skaffede til Veje. Jeg ved ikke, hvorvidt Pengene er skaffede til Veje. Jeg ved, at den højtærede Finansminister har gjort Finanssituationen op — og jeg tænker, han har gjort den op saa gunstigt i økonomisk Henseende, som det var muligt — og er kommet til det Resultat, at indeværende Finansaar vil ende med et Underskud paa 40 Mill. Kr., og jeg kan tænke mig, at naar den Finanslov, som nu er til Behandling, en Gang skal gøres op, bliver Underskuddet ikke mindre. Forholdene vil jo være vendte om i de Tider, der kommer, i Forhold til de Tider, vi har levet i. I den senere Tid har det været saaledes, at naar den højtærede Finansminister fik vedtaget Love, som skulde give større Indtægter for at kunne dække de ekstraordi-